

Arrest

nr. 130 717 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van 15 januari 2013 van dezelfde gemachtigde houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 19 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elke verzoekende partij eveneens de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Daar waar de verzoekende partijen met hun betoog in het kader van het enig middel tot doel hebben een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In deze mate lijkt dit onderdeel van het enig middel bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel lijkt dan ook niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104 270). Een schending van het gelijkheidsbeginsel vevat in artikel 10 van de Grondwet blijft eveneens niet, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110 245). Het loutere feit dat andere personen zich op “de instructies van 19.07.09” hebben beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partijen tonen hiermee dan ook niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de zaak waarnaar de verzoekende partijen verwijzen de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149 482). Het is hoe dan ook redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198 769 en het arrest van diezelfde Raad van 5 oktober 2011 met nummer 215 571.

Daar waar de verzoekende partijen menen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden is, dient erop gewezen te worden dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag aangeeft en een feitelijke motivering bevat die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de eerste bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De

eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende elementen die de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar voren hebben gebracht. Zij laten na aan te tonen dat dit niet het geval zou zijn en beperken zich tot het herhalen van een aantal elementen uit voormelde aanvraag. Bovendien kan erop gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Ook een schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt met dit betoog niet aangetoond. In deze mate lijkt het enig middel dan ook niet gegrond.

Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 januari 2013, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hiertegen geen andere middelen aanvoeren dan voormeld middel, zodat kan verwezen worden naar bovenstaande bespreking ervan."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, uiten zij kritiek op de beschikking betreffende de motivering van het inreisverbod. Zij stellen dat hun vorige advocaat helaas geen afzonderlijk middel heeft ontwikkeld nopens het inreisverbod en wijzen op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de duur van een inreisverbod kan variëren tussen 1 dag en 3 jaar. Zij stellen vast dat de duur van het inreisverbod op geen enkele manier gemotiveerd is en verwijzen naar de rechtspraak van de Raad die stelt dat er rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van de zaak. De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van de familiale situatie, de schending van artikel 8 van het EVRM hebben zij wel aangehaald in de UDN-procedure waarin zij voorlopige maatregelen vroegen. Zij stellen dat de Raad zal oordelen of deze elementen ook nu kunnen worden in rekening gebracht. De verwerende partij sluit aan bij de beschikking van de Raad en stelt dat de redelijkheid van de termijn blijkt uit de gegevens van het dossier dat verschillende aanvragen bevat. Drie jaar stemt overeen met de noodzaak van de feiten. Zij verwijst naar het administratief dossier en naar de nota met opmerkingen.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ter terechtzitting in het geheel niet ingaan op de bespreking van het enig middel zoals deze is opgenomen in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengen die ertoe zouden nopen de Raad ertoe aan te zetten anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Zij gaan slechts in op het onderdeel van voornoemde beschikking betreffende de motivering van het inreisverbod. In dit verband dient te worden vastgesteld dat zij ter terechtzitting uitdrukkelijk erkennen dat zij inderdaad geen afzonderlijk middel nopens het inreisverbod hebben ontwikkeld. Zodoende doen zij met dit betoog geen afbreuk aan het onderdeel van de beschikking van 30 juni 2014 dat stelt dat met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 januari 2013 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hiertegen geen andere middelen aanvoeren dan voormeld middel, zodat kan verwezen worden naar bovenstaande bespreking ervan.

Daar waar de verzoekende partijen ter terechtzitting de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet inroepen en verwijzen naar hun familiale situatie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dient te worden vastgesteld dat zij hiermee een nieuw middel ontwikkelen.

Er dient op gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het geheel geen middel ontwikkeld hebben op grond van voormeld artikel 74/11 of in enige mate verwezen hebben naar artikel 8 van het EVRM. Ter terechtzitting zetten zij geenszins uiteen, laat staan dat zij aantonen, waarom zij dit middel niet eerder konden opwerpen. Waar zij nog stellen dat zij artikel 8 van het EVRM hebben aangehaald in een UDN-procedure, dient erop gewezen te worden dat niet alleen geen rekening kan gehouden worden met middelen die in het kader van een andere procedure worden opgeworpen, maar tevens dat deze procedure, zijnde een procedure waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen werden gevorderd, slechts werd ingeleid op 14 mei 2014, en zodoende eveneens dateert van na het verzoekschrift van 29 januari 2013. Bovendien werd deze vordering bij arrest van 16 mei 2014 met nummer 124 091 onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat een schending van artikel 8 van het EVRM in een andere procedure reeds werd aangehaald, kan zodoende geen afbreuk doen aan de laattijdigheid van het ter terechtzitting op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM gesteund nieuwe middel. Volledigheidshalve wordt nog gewezen op artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet, waardoor de rechten van de verzoekende partijen in dit verband gegarandeerd zijn in een eventuele latere UDN-procedure.

Het ter terechtzitting van 9 september 2014 nieuw ontwikkeld middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting kan dan ook geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking van 30 juni 2014 gesteld wordt.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET